

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίᾳ. δρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἑξάμηνος. > 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τρίμηνος. > 2,50

Τρίμηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐνριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 30

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἀερόστατον τοῦτο θὰ ἐκινεῖτο ὀριζοντίως ὑπὸ τὴν ἐνέργειαν δυναμομηχανῆς ἐλαφρᾶς συγχρόνως καὶ ἰσχυρᾶς, παρὰ τῆς ὁποίας προσεδοκίμωντο τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα, καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔθετεν εἰς κίνησιν μίαν ἑλικα. Ἀλλὰ ποῦ θὰ ἐτοποθετεῖτο ἡ ἑλικὴ αὕτη; εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ σκαφιδίου, ὅπως ἤθελαν οἱ μὲν, ἢ εἰς τὸ ἔμπροσθεν, ὅπως ἤθελον οἱ δέ; . . .

Τὸ ζήτημα δὲν εἶχε λυθῇ ἀκόμη, καὶ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ συζητήσουν οἱ «ἔμπροσθεν» πρὸς τοὺς «ὀπισθεν», ἢ οἱ «πρω-ραῖοι» πρὸς τοὺς «πρυμναίους». Ἡ συζήτησις, φιλονεικία μᾶλλον, εὐρίσκετο εἰς τὸ ὀξύτερον αὐτῆς σημεῖον καὶ μερικὰ μέλη τοῦ Ἰνστιτούτου-Οὐέλδων ἠτοιμάζοντο νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας, ὅταν εἰς ξένος ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων.

Εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Ροβήρος. Ἐζήτησε τὸν λόγον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐδόθη ἐν τῷ μέσῳ σιγῆς γενικῆς. Ἦρχισε νὰ ὀμιλῇ μετὰ σθένους, εἰσῆλθεν εὐθὺς εἰς τὸ ζήτημα τῶν πηδαιουχομένων ἀεροστάτων καὶ ἐδήλωσεν ὅτι, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ἐγένετο ἤδη κύριος τῶν θαλασσῶν διὰ τοῦ πλοίου τοῦ κινουμένου με ἰστίον, με τροχὸν ἢ με ἑλικα, δὲν θὰ ἐγένετο κύριος καὶ τοῦ ἀέρος εἰμὴ διὰ μηχανῶν βαρυτέρων αὐτοῦ, διότι μόνον αἱ βαρύτεραι τοῦ ἀέρος μηχαναὶ δύνανται νὰ κινῶνται ἐντὸς αὐτοῦ με πᾶσαν ἐλευθερίαν.

Ἦτο τὸ αἰώνιον ζήτημα, ὁ αἰώνιος ἀγὼν μεταξὺ ἀεροστάτων καὶ ἀεροπλοίων. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τὴν πλειονοψηφίαν ἀπετέλουν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ «ἐλαφροτέρου τοῦ ἀέρος», ἡ συζήτησις ὤξυνθη τόσον, ὥστε ὁ Ροβήρος, τὸν ὁποῖον μερικοὶ εἰρωνες ἀντίπαλοι ἀπεκάλεσαν «Κατακτητὴν», ἡναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσαν.

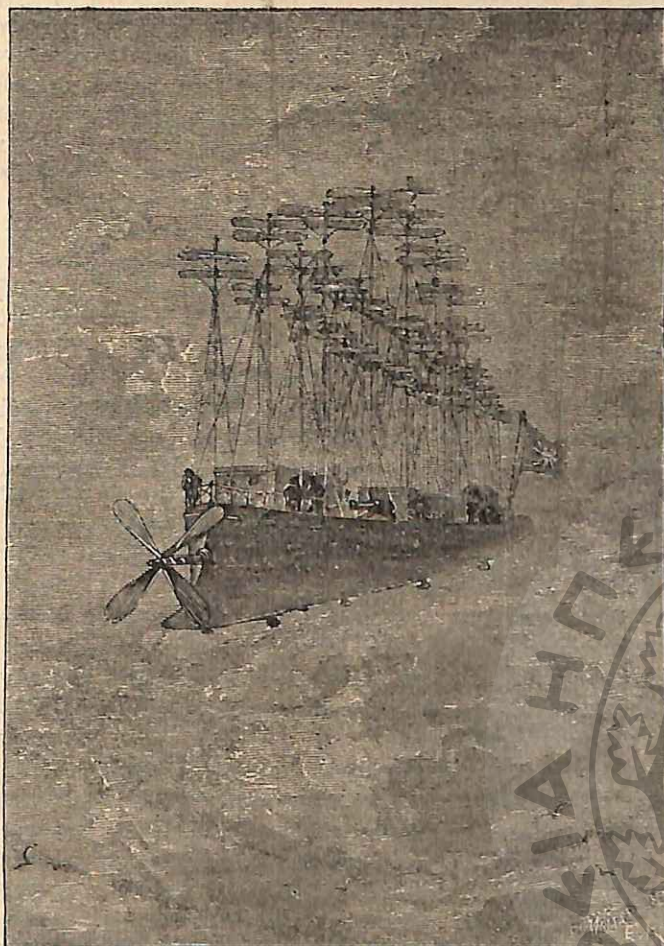
Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ παραδόξου ἐκείνου ἀνθρώπου, ὀλίγας ὥρας βραδύτερον, ὁ πρόεδρος καὶ ὁ γραμ-

ματεὺς τοῦ Ἰνστιτούτου Οὐέλδων ἐγίνοντο τὰ θύματα μιᾶς ἀπαγωγῆς, ἀναρπαγῆς μᾶλλον, θρασυτάτης. Ἐνθ' διέσχιζον τὸ Φαῖρμον-Πάρκ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου Φρυκολίνου, πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπέπεσαν ἐναντίον των, τοὺς ἐρίωσαν, τοὺς ἔδεσαν, καὶ ἔπειτα, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν, τοὺς παρέσυραν διὰ τῶν ἐρήμων δεινδροστοιχιῶν καὶ τοὺς εἰσέγαγον εἰς μίαν συσκευὴν, τοποθετημένην ἐν τῷ μέσῳ μικρᾶς πλατείας τοῦ πάρκου. Ὅταν ἐξημέρωσε, αἰχμάλωτοι ἐντὸς τοῦ ἀεροπλοίου τοῦ Ροβήρου, διέσχισαν τὸν ἀέρα ἀνωθεν χώρας, τὴν ὁποίαν ματαίως προσεπάθουν νὰ ἀναγνωρίσουν.

Ὁ Οὐγκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φίλ Ἐβανς ἐβδαιούντο τώρα ἐξ αὐτοψίας ὅτι ὁ ρήτωρ τῆς χθὲς δὲν τοὺς εἶχεν ἀπατήσῃ, καὶ ὅτι πράγματι κατεῖχε μηχανὴν ἀεροπλοίας στηριζομένην ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ «βαρυτέρου τοῦ ἀέρος», ἡ ὁποία, κατὰ καλὴν ἢ κακὴν τύχην, — αὐτὸ θὰ τὸ ἐβλεπαν ἀργότερα, — τοῖς ἐπεφύλαττε τὸ παραδοξότερον τῶν ταξιδίων!

Ἡ μηχανὴ ἐκείνη, ἐπινοηθεῖσα καὶ κατασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Ροβήρου, ἐκινεῖτο διὰ τῆς διπλῆς ἐνεργείας τῆς ἑλικος, ἡ ὁποία, στρεφόμενη ὁλονέν, προσώθει κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονός της. Ὅταν ὁ ἄξων αὐτὸς ἦτο κάθετος, ἐκινεῖτο κατὰ κάθετον· ὅταν ἦτο ὀριζόντιος, ἐκινεῖτο κατ' εὐθείαν. Οὕτω καὶ τὸ ἐλικόπτερον ὑφύεται ἐπειδὴ πλήττει πλαγίως τὸν ἀέρα, ὡς ἐὰν ἐκινεῖτο ἐπὶ κεκλιμένῳ ἐπιπέδῳ.

Ἰδοὺ ἐν ὀλίγοις ἡ περιγραφὴ τοῦ θαυμασίου μηχανήματος. Τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ροβή-

«Ὁ Ἀλβατρός, τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ροβήρου...» (Σ. 245, στ. γ')

ρου, ο «Αλβατρος» (*) άπετελείτο υπό σκάφους μήκους τριάντατα μέτρων, έφωδιασμένον με δύο προωστήρας, τήν μὲν έμπροσθεν, τήν δέ όπισθεν, και με σύστημα τριάντατα έπτά έν όλω έλικών κινουμένων έπί καθέτου άξωνος, ήτοι δεκαπέντε είς έκάστην πλευράν του σκάφους, και έπτά ύψηλοτέρων έν τώ μέσφ της συσκευής. Τούτο άπετέλει σύνολον τριακονταεπτά ιστών, έχόντων περύρανα αντί ιστίων, είς τά όποια αί μηχαναί, αί λειτουργούσαι είς τούς είδικούς θαλάμους του έπιστρώματος, μετέδιδον περιστροφικήν κίνησιν ήλιγγιώδη.

Όσον διά τήν δύναμιν, τήν συγκρατούσαν είς τήν άέρα και κινούσαν τό αερόπλοιο, δέν τήν παρήγεν ούτε άτμός ύδατος ή άλλου ύγρου, ούτε συμπυκνωμένος άτμοσφαιρικός άήρ ή άλλο άέριον, ούτε ύλη έκρηκτική. Ητο ή δύναμις έκείνη, ή ίσοία τόσον πολυτρόπως χρησιμοποιείται, — ή ηλεκτρισμός. Πόθεν τώρα και πώς ήντλει ή έφευρέτης τήν ήλεκτρίσιν αυτών, δια του όποιου έκλήρωσε τās στήλας του και τούς συμπυκνωτήρας του ;.. Πολύ πιθανόν, — ούδέποτε έγνωσθη τó μυστικόν του, — τήν έξηγεν έκ του περιβάλλοντος άέρος, πάντοτε κατά τó μάλλον ή ήττον πεπληρωμένου με ρευστόν, όπως, άλλως τε τήν έξηγεν έκ του περιβάλλοντος ύδατος ή διάσχυμος έκείνος πλοίαρχος Νέμος, όταν ώδήγει τήν «Ναυτίλον» του ανά τούς βυθούς τών ώκεανών.

Τό μυστικόν τούτο, πρέπει νά τó εΐπωμεν άπό τώρα, ούτε ο Ούνκλ Προϋντετ, ούτε ο Φίλ Έβανς κατώρθωσαν νά τó μάθουν κατά τó διάστημα του έν-αερίου ταξείδιον των, κατά τó όποιον ο «Αλβατρος» τούς περιέφερεν άνωθεν της ύδρογείου σφαίρας.

Τό προσωπικόν, υπό τās διαταγάς του μηχανικού Ροβήρου, άπετελείτο άπό ένα ύποπλοίαρχον, όνομαζόμενον Τζών Τούρνερ, τρεις μηχανικούς, δύο βοηθούς και ένα μάγειρον, — όκτώ έν όλω άνδρας, άρκετούς διά τήν ύπηρεσίαν του αερόπλοιου.

Όπως αύτός ο Ροβήρος είπε προς τούς δύο επιβάτας, — τούς άκουσίους του συνταξιδιώτας, — «έγώ, με τó αερόπλοιο μου, είμαι ο κύριος της έδδόμενης ταύτης ήπείρου του κόσμου, μεγαλύτερας άπό τήν Αυστραλίαν, τήν Ωκεανίαν, τήν Ασίαν, τήν Αμερικήν και τήν Ευρώπην συλλήβδην, της έναερίου αυτής Ικαρίας, του άπεράντου τούτου Κράτους της Ατμοσφαίρας, τó όποιον μυριάδες ευτυχών Ικάρων θά διασχίσουν είς προσεχές μέλλον».

Και ήρχισε τó περιπετειώδες έκείνο ταξείδιον διά του Αλβατρον, κατ' άρ-

χάς άνωθεν τών άπεράντων χωρών της Βορείου Αμερικής. Είς μάτην ο Ούνκλ Προϋντετ και ο Φίλ Έβανς διαμαρτυρήθησαν έντόνως και εύλόγως. Ο Ροβήρος τούς άντέκρουσε με τó δίκαιον του ισχυροτέρου, και ήναγκάσθησαν νά έγκαρτερήσουν ή μάλλον νά ύποταχθούν είς τó δίκαιον τούτο.

Ο «Αλβατρος», διευθυνόμενος προς δυσμάς, διήλθε τήν άπεράντον όρσειράν τών Βραχωδών Όρέων, τās πεδιάδας της Καλλιφορνίας έπειτα, άφίνων έπίσω του τήν «Αγιον Φραγκίσκον, διέσχισε τήν νότιον μοίραν του Ειρηνικού μέχρι της χερσονήσου Καριτάκας, Έπό τά όμματα τών επιβατών του αερόπλοιου έξετυλίχθησαν τότε αί χώραι του Ουράνιου Κράτους, και έφάνη τó Πεκίνον, ή πρωτεύουσα της Κίνας, με τó τετραπλούν της τεΐχος. Άνυψούμενος διά τών όρθίων έλικών του ο Αλβατρος άνήχθη είς τά μεγαλύτερα ύψη και διήλθεν άνωθεν τών χιονοσκεπών κορυφών τών Τραλαίων με τούς σπινθηροβολούντας παγώνας των. Τήν προς δυσμάς διευθύνσιν του δέν μετήλλαξε διόλου. Και άφού επέταξεν άνωθεν της Περσίας και της Κασπίας θαλάσσης, υπερέβη τά ευρωπαϊκά σύνορα, διήλθε τās ρωσικάς στέππας, ακολουθών τήν μεγάλην τού Βόλγα, έθεάθη άπό τήν Μόσχαν, έθεάθη άπό τήν Πετρούπολιν, παρατηρήθη υπό τών κατοίκων της Φιλιππίνων και υπό τών άλιών της Βαλτικής. Προσεγγίσας δέ είς τήν Σουηδίαν κατά τήν παράλληλον της Στοκχόλμης, και τήν Νορβηγίαν κατά τó πλάτος της Χριστιανίας, έστράφη προς νότον, διήλθε χίλια μέτρα άνωθεν της Γαλλίας, έχαμήλωσεν είς τó Παρίσι και έθεάθη υπό τών κατοίκων της μεγαλοπόλεως είς ύψος εκατόν μόνον ποδών, ένφ οι φανοί του έξηκόντιζαν θαμβωτικά κύματα φωτός. Έπειτα παρήλασεν ή Ιταλία με τήν Φλωρεντίαν, τήν Ρώμην και τήν Νεάπολιν, και ή Μεσόγειος, τήν όποιαν διήλθε διά πτήσεως λοξής. Έκείθεν έφθασε τās άκτάς της άπεράντου Αφρικής, τήν όποιαν διέτρεξεν άπό του άκρωτηρίου Σπάρτελ του Μαρόκου μέχρι της Αιγύπτου, ύπεράνω του Αλγερίου, της Τύνιδος και της Τριπολιτίδος. Τέλος έπανήλθε προς τó Τομπουκτού, τήν πρωτεύουσιν του Σουδάν, και έχώρησεν άνωθεν του Ατλαντικού.

Έξηκόλοούθησε νά διευθύνεται προς τά νοτιοδυτικά και τίποτε δέν ίσχυσε νά σταματήσει τó θαυμάσιον αερόπλοιο ύπεράνω της άπεράντου έκείνης ύγρας πεδιάδος, τίποτε, ούτε αύται αί θύελλαι, αί όποιαι έξέσπασαν μανιώδεις, ούτε καν είς τών φοβερών έκείνων σιφώνων, ή όποιος τó περιέπλεξεν είς τούς στροβιλισμούς του, όπόθεν, χάρις είς τήν

ψυχραιμίαν και τήν δεξιότητα του πλοηγού του, ήδυνήθη νά καλλυχθή, συντηρήσιν τήν σίφωνα διά κανονοβολισμών.

Η ξηρά άνεφάνη και πάλιν παρ' τήν είσοδον του Μαγελλανείου Πορθμού. Ο Αλβατρος τόν διέσχισε άπό βορρά προς νότον, έξηλθε παρ' τó άκρωτήριο Χέρν κ' έπροχώρησεν άνωθεν της μεσημβρινής μοίρας του Ειρηνικού Ωκεανού.

Τότε άψηξών τās δυσπροσίτους χώρας της Ανταρκτικής θαλάσσης, άφού ήγωνίσθη έναντίον κυκλώνος, του όποιου κατώρθωσε νά εθάρση τó σχετικώς ήρεμον κέντρον, ο Ροβήρος έπλανήθη άνωθεν τών σχεδόν άγνώστων έκείνων τόπων, της Γης του Γκράχαμ, έν τώ μέσφ τών λαμπροτήτων ένός βορείου σέλαος, κ' έταλαντεύθη όλίγας ώρας ύπεράνω του πόλου. Καταληφθείς και πάλιν υπό θυσέλλης, παρασυρθείς προς τó ήφαίστειον Έρεβος, τó όποιον έξηκόντιζε φλόγας, έσώθη ως έκ θαύματος.

Τέλος, περί τά τέλη του Ιουλίου έκείνου, άφού επέστρεψε προς τήν Ειρηνικήν, έσταμάτησεν άνωθεν μιας νήσου του Ινδικού Ωκεανού. Η άγκυρα ριφθείσα έξω, έσκάλωσεν είς τούς βράχους της άκτής, και ο Αλβατρος, πρὸς τήν φορὰν άπό της αναχωρήσεώς του, έμεινε άνήκοντας είς ύψος εκατόν πενήκοντα ποδών άπό του έδάφους, συγκρατούμενος υπό τών πάντοτε περιστρεφόμενων έλικών του.

Η νήσος έκείνη, ως έμαθον κατόπιν ο Ούνκλ Προϋντετ και ο Φίλ Έβανς, ήτο ή νήσος Σάταμ, κειμένη δεκαπέντε μοίρας ανατολικότερον της Νέας Ζηλανθίας. Τό δέ αερόπλοιο έστάθμευσεν εκεί έξ αιτίας κάποιας βλάβης, τήν ή όποιαν ύπέστησαν οι προωστήρες του, ως έκ της τελευταίας θυσέλλης, και ή όποια έπρεπε νά έπανορθωθή, διαφορετικά δέν θά ήδύνατο νά εθάρση είς τήν νήσον Χ — τήν άγνωστον νήσον του Ειρηνικού Ωκεανού, όπου είχε κατασκευασθή ο Αλβατρος και ή όποια άπειχεν άκόμη δύο χιλιάδας ένταχόσια μίλλια.

Ο Ούνκλ Προϋντετ και ο Φίλ Έβανς ένόουν καλώς ότι, μετά τήν έπισκευήν, τó αερόπλοιον θά έξηκολούθει τά άτελείωτά του ταξείδια. Τός έφάνη όθεν καλή ή εύκαιρία, τώρα πού ήτο άγκυροβολημένος, νά ποπειραθούν δραπέτευσιν.

Τό σχοίνιον της άγκύρας, ή όποια συνεχράτει τόν Αλβατρον, είχε μήκος εκατόν πενήκοντα ποδών. Δι' αύτου όλισθαίνοντες οι δύο επιβάται και ή πρῆτης Φρυκολίνος, θά έφθαναν είς τήν ξηράν χωρίς πολύν κόπον, και, αν ή δραπέτευσιν έγινετο νύκτα, δέν θά διέτρεχον τόν κίνδυνον νά τούς ιδούν.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Αγαπητοί μου,

ΠΗΓΑ προχθές είς τó θέατρον Παντοπούλου και είδα τήν νέαν άθηναϊκήν έπιθεώρησιν «Σκαίτιν — Ρίγκ» του κ. Τίμου Μωραϊτίνη. Έγέλασα πολύ, και έ-

πειδή θά ήθελα νά γελάσετε και σεις, θά σας γράψω σήμερα δι' αύτήν. Κάποιος είμπορεί νά μου παρατηρήσῃ : Καί ο σκοπός, και τó διδάγμα ποίον ;... Αί «Αθηναϊκαί Έπιστολαί» πάντοτε κάτι διδάσκουν, κάτι ώφελουν. Κάμνουν τά παιδιά νά σκέπτονται, και όχι άπλώς νά γελούν. Ένφ μία Έπιθεώρησις...

Ε, ή κάποιος αύτός δέν θά είχε και πολύ δίκαιο. Αιώνίως διδάγματα, και σκέψεις, και ήθικολογία ; Ας πούμε μίαν φορὰν και μερικά άστεία διά νά γελάσωμεν. Τώρα είνε και καλοκαίρι... Έπειτα, ή γέλως ποτέ δέν κάμνει κακόν. Απεναντίας είνε ώραία και ώφέλιμος άναψυχή. Δι' αύτό, βλέπετε, και είς τάθηναϊκά θέατρα, τώρα τó καλοκαίρι, ή κόσμος προτιμά νά βλέπη πράγματα φαιδρά : κωμωδίες, φάρσες, έπερίττες, έπιθεωρήσεις κτλ.

Από τās φαιδροτέρας, όμολογουμένως, είνε ή έπιθεώρησις του κ. Μωραϊτίνη. Είς τās τρεις πράξεις της βλέπει κανείς ως είς πανόραμα όλα τά παράξενα και τά κωμικά τών Αθηνών. Με πολύ πνεύμα σατυρίζονται τά «γεγονότα» τών τελευταίων μηνών, και είνε τόσαι σκηναι χαριτωμέναί που προκαλούν και τών πλέον μελαγχολικών τήν ιλαρότητα.

Κάποτε παρουσιάζεται ο Τροχιόδρομος. Τόν κάμνει ένας χονδρός και δυσκίνητος ήθοποιός, φορδών άντί καπέλου μίαν μικράν άτμομηχανήν.

— Τώρα λοιπόν με τά ηλεκτρικά τράμ, σέ έβαλαν είς άποστρατείαν ; τόν έρωτώ.

— Αχ, ναί ! άπαντά ο Τροχιόδρομος και νά ιδήτε ότι δέν μου έκοφαν ούτε μιά σύνταξι !

— Αδικο ! τού φωνάζουν έπρεπε νά σου κόψουν έσύ, τόσον καιρό, τί άλλο έκανες παρ' νά κόβης ;

Ο Τροχιόδρομος άρχίζει νά διηγείται τήν ιστορίαν του, αλλά κάθε τόσον διακόπτεται, στέκεται.

— Έμπρός ! έμπρός ! τού φωνάζουν προχθές !

Ο Τροχιόδρομος έξακολουθεί, λέγει με κόπον δυο-τρεις λέξεις και σιωπά.

— Νά τος ! φωνάζουν πάλι εσταμάτησε !

Κάποτε φοβερίζει :

— Θά φύγω !

Και τού άπαντούν ειρωνικώς :

— Ναί, θά φύγης !... Ένας λόγος είνε !... εσύ εις τó Τροχιόδρομον ;...

Και όμως φεύγει, — ή καλλίτερα τρέπεται είς φυγήν, διότι εθάνει ένα ήλεκτρικόν τράμ και σταματά είς τó μέσον της σκηνής. Είνε άπαράλλακτον, με τήν κεραίαν του, με τά σύρματά του, με τίς καμπάνες του, με τούς όδηγούς του και με τούς επιβάτας του. Ο κόσμος γελά και χειροκροτεί πρό της τελείας αυτής άπομιμήσεως. Ο Παντόπουλος θέλει νά επιδιδασθῇ. Πηγαίνει έμπρός, τήν στέλλουν όπίσω πηγαίνει δεξιά τήν στέλλουν άριστερά. Και ένφ δέν ήξευρε άπό πού νά έμβῃ, αινιδίως λάμπει ένας μεγάλος ήλεκτρικός σπινθήρ, και έντρομοι οι επιβάται, κατέρχονται όλοι διά νά σωθούν. «Έκάρηκαν ή ασφάλειες !...»

Είς άλλην σκηνήν, διηγούνται είς τόν Παντόπουλον ότι έφευρέθη μηχανή, ή όποια κατασκευάζει ανθρώπους επί παραγγελία.

— Ω διάβόλε ! ανακράζει έκπληκτος και περιχαρής ο Παντόπουλος πηγαίνω νά παραγγείλω... τόν πατέρα μου !

Έπειτα έρωτά :

— Αύτή ή μηχανή κάμνει και έπισκευάς ;

— Δέν ξέρουμε ! ίσως...

— Ξέρετε γιατί ρωτώ ; Έχω μιά πεθερά λιγάκι τριμμένη... αν μπορούσαμε νά τή γυρίσωμε, τó μέσα-έξω...

Παρουσιάζονται δύο νεάνιδες, αί όποιαι προσωποποιούν τó Ταχυδρομείον και τó Τηλεγραφείον. Ο Παντόπουλος κάτι έρωτά τήν δευτέραν, αλλά δέν λαμβάνει καμίαν άπάντησιν. Έστερα όμως άπό πολλήν ώραν, ένφ γίνονται άλλες κουβέντες, ή έρωτηθεΐσα άπαντά :

— Ναί ! μάλιστα !

— Τί λέει τούτη δώ ; έρωτά ο Παντόπουλος μή έννοούν.

— Μα δέ θυμάσθε, τού λέγουν, πού τήν έρωτήσατε προτήτερα γι' αύτό και γι' αύτό ;

— Α, ναί ! και τώρα δίνει τήν άπάντησι :

— Μα Τηλεγραφείον είνε ! μπορούσε νά παντήσῃ γρηγορώτερα ;

Πολύ άστεία είνε και ή σκηνή τών ιεροφαιτών, πού τούς έμάζευαν άπό τās Έκκλησίας, — ως έξηγει ο Ιταλός μάεστρος των, — διά νά σχηματίσουν τόν χορόν της όπερέτας. Αρχίζει τó γυμνάσιον μιά άοιδός ψάλλει τραγούδι, όσα σας είπα έδώ.

άπό όπερέτταν, και όταν έρχεται ή ώρα του χορού, οι ιεροφάται άπαντούν με Σοί, Κύριε και Κυρίε έλέησον ! Φαντασθήτε τούς θυμούς του μάεστρου και τά γέλια τών άκροατών !...

Αλλ' άκόμη άστειοτέρα είνε ή σκηνή του ύπνωτισμού και της νοομαντείας. Παρουσιάζεται ή ύπνωτιστής Δεμπλάν με τήν Χανούμισσάν του. Κάμνουν πειράματα και προσπαθούν νά ύπνωτίσουν ένα Βουλευτήν. Αλλ' είς μάτην. Ο Βουλευτής μένει έξυπνος.

— Δέν ξέρετε ! λέγει ή Παντόπουλος θέλετε νά τόν ύπνωτίσω έγώ ; Τώρα νά ιδήτε.

Και κυττάζων τόν Βουλευτήν, λέγει : — Κύριο ! άρχεται ή συνεδρίασις !

Αυτοστιγμή ή Βουλευτής πίπτει ύπνωτισμένος.

Έπειτα ύπνωτίζεται ή ίδιος ή Παντόπουλος και μαντεύει.

— Τί είνε αύτό πού κρατώ, τόν έρωτώ, και πού κάνει δώδεκα παρ' είκοσι ;

— Ρολόι ! άπαντά θριαμβευτικώς.

— Μπράβο ! Και τί είνε ; χρυσό ή άσημένιο ;

— Τί χρώμα έχει ; έρωτά ή Παντόπουλος, άσπρο ή κίτρινο ;

— Ασπρο...

— Ε, τότε είνε άσημένιο.

Ο διάλογος έξακολουθεί :

— Τί κρατώ τώρα ;

— Γιά νά τó ιδώ !

Αφελέστατα ή νοομάντης Παντόπουλος τó βλέπει και άπαντά :

— Ταμπακίερα είνε !

— Και τί έχει μέσα ;

— Τσιγάρα.

— Πόσα έχει ;

— Μα πόσα χωρεί ;

— Δώδεκα.

— Και πόσα εκάπνισες ;

— Έξη.

— Ε, τότε έχει έξη !

— Μπράβο ! Τί βλέπεις μπροστά σου ;

— Πού ;

— Νά, εκεί άντίκρυ, ετήν ταρατσα.

— Βλέπω... τζαμπατζήδες !

Και πραγματικώς, άπό τήν αντικρυστήν ταρατσαν πολλοί παρηκολούθουν τήν παραστάσιν δωρεάν. Δωρεάν τήν παρηκολούθησάτε όλίγον και σεις... Αλλά τώρα πρέπει νά πείσῃ ή αύλαία, διότι δέν έχω άλλον τόπον.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Είς τήν Έπιθεώρησιν ύπάρχουν και σκηναι, αί όποιαι δέν είνε διά παιδιά. Μερικά π.χ. πού γίνονται μέσα είς τó Σκαίτιν-Ρίγκ, όπου και ή Παντόπουλος πατινάρει. Δι' αύτό δέν θά έβλεπα μ' εύχαρίστησιν μου παιδιά είς τó θέατρον. Καλλίτερα νάρκεσθῃτε είς όσα σας είπα έδώ.

(*) Albatros, πτηνόν τών νοτίων θαλάσσιων, ελληνιστί κλυδωνομάντις ή διαμήδεια.

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ

Μίαν εσπέραν του Μαΐου, ταξιδεύων ανά την Ιταλίαν εσταμάτησα εἰς τὸ Κογκολέττον, πλησίον τῆς Γένουας. Τόπος διάσημος, ἀφοῦ ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Χριστόφορος Κολόμβος. Αὐτὸ ἰσχυρίζονται τουλάχιστον οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς πόλεως, φιλονεικούντες αἰωνίως μετὰ τοὺς γείτονας Γενουησίους. Ἐκεῖ, εἰς τὸ Κογκολέττον, ἤκουσα τὴν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς διηγηθῶ.

Εἰς τὸ κατώφλι πτωχικῆς καλύβης, προστατευομένης ὑπὸ μιάς κλιτύος τῶν Ἀπεννίνων, — τοῦ βουνοῦ, τὸ ὅποιον σκιάζει τὴν πόλιν μας, — ἓνας ἄνθρωπος, ἀπλᾶ ἐνδεδυμένος, ἐσταμάτησε τὸ ἀπόγευμα τῆς 10 Ἰουλίου 1489. Πεζός, ἤρχετο ἀπὸ μακρὰν, διότι ὁ μαῦρος μανδύας τοῦ καὶ τὰ ὑποδήματά του ἦσαν κατασκονισμένα.

Εἰς τὴν πρώτην του φωνὴν ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ ἓνα χαριτωμένον ἀγοράκι, τὸ ὅποιον ἐρρίφη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ταξιδιώτου μετὰ χαρὰν καὶ ἠρώτησε :

— Σὺ εἶσαι, νουνέ μου, ποῦ σὲ περιμένουμε τώρα τόσο καιρό ;

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, — διότι αὐτὸς ἦτο, — εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του. Μία γρατὰ ἐκάθητο κοντὰ εἰς τὴν φωτιάν. Αὐτὴ ἐπληροφόρησε τὸν ἐπισκέπτην ὅτι ὁ μικρὸς Ἀδριανὸς ἦτο πλέον ὀρφανός. Ἡ Μεσόγειος, εἰς ἓνα θυμὸν τῆς, συνέτριψε τὸ πλοῖάριον ποῦ ἔφερε τὸν πατέρα του. Μετὰ ἕξ μῆνας, ἓνας πυρετὸς ἔστειλε τὴν μητέρα του εἰς τὸν τάφον. Ἀλλὰ καὶ ἡ μάμμη δὲν ἤσθανετο πλέον τὸν ἑαυτὸν τῆς τόσο καλὰ. Μετὰ βίας ἐστέκετο εἰς τὰ πόδια τῆς. Καὶ ἡ φρόνησις τῆς ἐπέβαλλε νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς δυνάτα χέρια τὸν μικρὸν ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ ναυτικός.

Πρὸς τὸν Κολόμβον ὁ Ἀδριανὸς ἔλεγε :

— Θέλω νὰ πάω μαζί σου. Θὰ εἶσαι ὁ πατέρας μου, ὁ φίλος μου, ὁ ὁδηγός μου.

Γρήγορα-γρήγορα ἔδωσε ἓνα μπόγον, ὁ ὅποιος περιεῖχε τὰ ὀλίγα τοῦ ρούχα. Ἐπειτα ἐπῆγε νὰποκαιρετῇ μερικὸς γείτονας ποῦ τὸν ἀγαποῦσαν, καὶ ἐπιστρέψας, ἔλαβε δυνάτῃ τὴν προσευχὴν τοῦ πρὸ τοῦ Ἐσταυρωμένου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀσπασθῇ ἡ μητέρα του ἀποθνήσκουσα.

Μετὰ δακρυσμένα μάτια, ὁ μικρὸς κατεφίλησε τὴν γρατὰν καὶ ἐψιθύρισε :

— "Ὁ, τι καὶ ἂν γίνῃ, ἀγαπημένη μου γιαγιά, ἐγὼ πάντα θὰ σὲ θυμῶμαι... Θέλεις νὰ μὲ νανουρίσῃς ἀκόμη μιὰ φορά. τὴν τελευταία, ἐπὶ γόνατά σου ; "Ἐτσι μ' ἔκανες σὰν ἤμουν πολὺ μικρός.

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος καὶ ὁ βαπτιστικὸς του ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Κογκολέττον. Τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἥλιος ἔδεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ παραπέτασμα τῶν βουνῶν. Ὁ φλοῖσθος τῆς θαλάσσης ἀντηχοῦσεν εἰς τὴν ἀκτὴν μετὰ ὑπόκωφα στενάγματα. Τὸ τραγούδι ἐνὸς βοσκῆ κατέβαινεν ἀπὸ τὸν λόφον. Καὶ τὸ σκίτος τῆς νυκτὸς ἐκάλυπτε τοὺς ἐλιγμούς τοῦ δρόμου, ὅταν οἱ δύο ταξιδιώται ἐφθασαν εἰς τὴν Γένουαν. Μετὰ δυσκολίαν τοῖς ἡνωμένοι τὴν πόλιν τῆς πόλεως.

Ἐπισπεύσαντες τὸ βῆμα, ὁ Κολόμβος καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἐφθασαν εἰς οἶκον εὐρισκόμενον εἰς τὴν κατὰ πόλιν, πρὸ τοῦ μεγάρου Δόρια. Ἐνῶς ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν. Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

Ἦτο πρέσβυς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀραγωνίας καὶ ἀνθρώπου ἐπερίμενε τὸν Κολόμβον, μεγίσταν μετὰ βελουδένια φορέματα καὶ μετὰ μακρὸν ἕξος, κρεμασμένον ἀπὸ ἀλυσίδα χρυσοῦν.

ῥήσεως ἐδόθη ἀκριδῶς τὴν μεσημβρίαν.

Ὁ Κολόμβος ἐστέκετο εἰς τὸ κατὰ στρώμα, παρατηρῶν τὴν γραμμὴν τῆς ἀκτῆς, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἀπομακρυνόμενη. Ἡ ἀμφιβολία τῆς ἐπανόδου ἐβασάνιζε τότε τὴν ψυχὴν του. Πρὸς τὴν ὥραν τοῦ πατρίδα ἀπηύθυνεν εὐλαβῆ ἀποχαιρετισμόν. Καὶ ἐψιθύρισε περίλυπος :

— Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ζῶ εἰς τὴν ξενιτειά. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία σοβαρὰ φωνὴ τῷ ἀπεκρίθη : — Μάθε λοιπόν, νουνέ, ἐπὶ σὲ ἠκολούθησα.

Ὁ Κολόμβος ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν Ἀδριανὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ ἓνα θαλαμίσκον.

— Ἐτόλμησες νὰ κρυφθῇς εἰς τὸ πλοῖον, ἀφοῦ σὲ διέταξε νὰ μείνῃς εἰς τὴν Γένουαν ;

Τὸ παιδί εἶχε γονατίσει. Ἐστῆριξε τὸ ἀγγελικόν του κεφάλαιον εἰς τὰ γόνατα τοῦ θαλασσοπόρου καὶ εἶπε :

— Καλέ μου νουνέ, θέλω νὰ εἶμαι τὸ παιδί σου, ὁ σύντροφός σου. Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, διὰ νὰ σὲ βοηθῶ καὶ νὰ σὲ παρηγορῶ. Φίλησέ με ὥπως μ' ἐφίλουσε καὶ ἡ γιαγιά μου.

Τὴν 3 Αὐγούστου 1492, αἱ τρεῖς καραβέλλαι τοῦ Κολόμβου, ἡ *Σάντα Μαρία*, ἡ *Νίνα* καὶ ἡ *Πίντα*, ἦσαν ἀγκυροβολημέναι εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πάλου. Εἰς τὴν προκυμαίαν, μία μεγάλη σκηνὴ ἐπροφύλαττε τὴν αὐλὴν τῆς Ἀραγωνίας ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας φλογεροῦ ἡλίου. Μακρόθεν εἶχε συρρεῦσι πληθὸς ἀνθρώπων, ἐπιθυμούντων νὰ παρασταθῇ εἰς τὴν ἀναχώρησιν τοῦ στολίσκου τοῦ ἐξερευνητοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν, ὁ Χριστόφορος Κολόμβος, μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κατῆλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ παρουσιάσθη ἀσκεπῆς ἐνώπιον τοῦ Φερδινάνδου Ε' (τοῦ ἐπωνομασθέντος Καθολικοῦ, διότι εἶχε διώξῃ τοὺς Μωαμεθανούς τῆς Γρενάδας.) Ὁ θαλασσοπόρος ἐχαίρετῃ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Σεβίλλης, πρὶν γονατίσει διὰ νὰσπασθῇ εὐγενικῶς τὴν χεῖρα τῆς Βασιλίσσης Ἰσαβέλλας τῆς Καστίλλης.

— Κύριε ναύαρχε, τῷ εἶπεν ἡ Βασίλισσα, ἀπὸ τὸ πλήρωμά σας ἔλειπεν ἓνας τραγουδιστής. Ἰδοὺ, σᾶς τὸν ἐμόρφωσα ἐγὼ ἡ ἰδία, μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀρχιψάλτου τοῦ παρεκκλησίου μας. Καὶ σᾶς τὸν συνιστῶ σήμερον ἰδιαιτέρως.

Ὁ Ἀδριανός, φορῶν μεταξίνην στολὴν καὶ κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν ἀραβικὴν κιθάραν, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν νουνόν του, τὸν ὅποιον εἶχε νὰ ἰδῇ ἕξ μῆνας. Ὁ Κολόμβος εἶπε :

— Μεγαλειότητι, εἰμπορὸς νὰ ἐθέσω αὐτὸ τὸ παιδί εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους θὰ διατρέξωμεν ;

— Θὰ σᾶς εἶνε, κύριε ναύαρχε, βοηθὸς πολῦτιμος. Ὁ βασιλεὺς ἐνέει τὰς

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Ἡ Ὁ Δάλια αὐτοκηρύσσεται ἔνοχος.

Εἰς τὴν Παλάβραν συνεζήτουν ἀκόμη. Τουλάχιστον φωναὶ ἐφθασαν μέχρι τῆς Ὁ Δάλιας. Καὶ ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν τὴν στεγάζουσαν τὸ Συμβούλιον, ἤκουσε τὸν Κασσουλαν, ὁ ὅποιος μετὰ τὴν χονδρὴν του φωνὴν ἐρρητόρευε :

— Διὰ νὰ ἡμπορέσωμεν νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς, πρέπει πρῶτα νὰ κατασυντρίψωμεν τοὺς ἐσωτερικοὺς. Κάτω ὁ προδότης Γκα'Ντούρ! Εἰς θάνατον ὁ ἔνοχος !...

Ὡς τρελλὴ ἡ Ὁ Δάλια, ἀσθμαίνουσα, ἀψήφουσα τὴν παρουσίαν τῶν δύο φρουρῶν, οἱ ὅποιοι ἐφύλαττον τὴν εἰσόδον τοῦ παλατιοῦ, εἰσώρμησεν, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς Παλάβρας καὶ ἐφώναξε : — Ὁ Γκα'Ντούρ δὲν εἶνε ἔνοχος ! Ὁ ἔνοχος εἶμαι ἐγὼ !...

Μετὰ τὰς λέξεις αὐτὰς ἡ Ὁ Δάλια ἐγονάτισε κάτω, καὶ χαμηλώσασα τὴν κεφαλὴν, ἀκίνητη, ἐπερίμενε τὸν κεραυνόν, ὁ ὅποιος θὰ ἐπιπτεν ἐπάνω τῆς.

— Ὁ Δάλια, εἶπε τότε μία φωνὴ σταθερὰ καὶ γλυκεῖα, ἡ ὁποία δὲν ὁμοιάζε μετὰ φωνὴν μαύρου... Σήκω ἐπάνω.

Σήκω ἐπάνω;... Relève-toi ?... Διότι αἱ λέξεις αὐταὶ εἶχον λεχθῇ γαλλιστί... Ποῖος λοιπὸν τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς ὥμολούσε τὴν ἀγαπημένην γλῶσσαν τῶν Λευκῶν ;

— Κύτταξέ με! προσέθεσεν ἡ ἰδία φωνή.

Ἐσῆκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ εἶδε τὸν κύριον Φάμπρ... Πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ; Ἀποτόμως ἐσηκώθη, ἐρρίψε κραυγὴν, καὶ, θέτουσα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ προσώπου τῆς ὡς διὰ νὰ κρυφθῇ καὶ νὰποδιώξῃ τὴν ὀπτασίαν, ἀπεπειράθη νὰ φύγῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀνοίγματος διὰ τοῦ ὁποίου εἶχεν εἰσελθῇ.

Οἱ φρουροὶ τὴν ἐκράτησαν καὶ τὴν ἔφεραν ὀπίσω.

Ὁρθὴ τότε, ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια

χαμηλωμένα, ἤκουσε καὶ πάλιν :

— Ὁ Δάλια ; διὰτί φεύγεις ; διὰτί κρύβεσαι ; Διὰτί ἐρχεσαι ἐδῶ νὰ ὁμολογήσῃς ἑγκλήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμες ; Καὶ ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰπαντήσῃ, ὁ κύριος Φάμπρ. προσέθεσε :

— Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον, δὲν εἶσαι ἔνοχος !

Αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ κ. Φάμπρ ἐπανελάβε καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, ἔτυχον ἐπιδοκιμασίας γενικῆς. Ἦτο πλέον ἡ βέβαιον ὅτι ἡ Ὁ Δάλια ἦτο ἀθώα, καὶ ὅλη ἡ Παλάβρα ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μ' ἓνα στόμα :

— Κάτω ὁ Γκα'Ντούρ !... Εἰς θάνατον ὁ προδότης, εἰς θάνατον !...

— Δὲν εἶνε ὁ Γκα'Ντούρ ! ἐπανελάβε ζωντῶς ἡ Ὁ Δάλια.

— Ἀποδείξέ το λοιπόν ! τῆς ἐφώναζεν ὁ βασιλεὺς Ντα'Σαγκουί, ὁ ὅποιος ἔδλεπε τώρα δύο ἐνόχους νὰ διαφεύγουν...

— Πῶς νὰ τὸ ἀποδείξω ; Ἐγὼ εἶμαι !... Αὐτὸ ξέρω !... Μπῆκα μέσα... ὅλοι κοιμούνται. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς φρουροὺς σου, — εἶπεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν ἀρχηγὸν Βασιλέα, — ἦταν ξαπλωμένος κάτω, μπροστὰ εἰς τὸ παλάτι, μ' ἓνα βα-

ρέλι ἔστη ἀγκυρῶν, σὰν αὐτὸ ποῦ εἶνε ἐδῶ, πεσμένο εἰς τὰ πόδια τοῦ γιου σου !

— Αὐτὸς ὁ φρουρὸς ἦταν ὁ Ἀταμπῶ ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ τὴν παγιδεύσῃ.

— Ὁχι, δὲν ἦτο αὐτός ! Τὸ φεγγάρι ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον τοῦ Μουστῶ.

— Ποῖος λοιπὸν ἦν ἀπὸ τὸ βαρέλι τελευταῖος ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ὁ Μουστῶ, ἀλήθεια ! ἀπάντησαν.

— Ναι, εἶπε καὶ ὁ Μουστῶ. Ἐγὼ

μὲ φαίνεται πῶς ἦρουν. Ναι, ναι, τώρα τὸ θυμῶμαι... Γιατί ἀποκοιμήθηκα ἀπάνω εἰς «μικρούλη»... (Ὁ «μικρούλης» ἦτο τὸ βαρέλι.)

— Ἐπλησίασα, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὁ Δάλια, καὶ εἶδα ἀπὸ μιὰ χαραμίδα εἰς τὴν διπλὴν κάμαρα, δυὸ ἀπὸ τίς γυναῖκες σου ξαπλωμένες σὲ μιὰ ψάθα.

— Ναι. Ἡ Γιότα καὶ ἡ Βάλα, ἐβεβαίωσεν ὁ Ντα'Σαγκουί.

— Ὁχι ! Ἐγὼ ἐγνώρισα τὴν Μ'Μπα-

«Σ' ἔδλεπα ἔσθ' ὑπὸ μου, πατέρα...»

Η ΕΛΛΑ

Εὐλογημένο νᾶνε, ἐλῆά, τὸ χῶμα ποῦ σὲ τρέφει Κ' εὐλογημένο τὸ νερὸ. Ποῦ πίνει ἀπ' τὰ νέφη Κ' εὐλογημένος τρεῖς φορές αὐτὸς ποῦ σ' ἔχει στεῖλει. Γιατὶ τὸ λυχνάρι τοῦ φτωχοῦ, Γιατὶ τ' ἅγιον τὸ καντήλι ! Δὲν εἶσαι σὺ περήφανη Σὰν τ' ἄλλα καρποφόρα. Ποῦ βιαστικά, ἀνυπόμονα Δὲν βλέπουνε τὴν ὥρα. Πότε μὲ τ' ἀνδολολούδα. Τοὺς κλώνους νὰ σκεπάσουν. Καὶ μὲ μιὰ πρόσοικη ὁμορφιά Τὰ μάτια νὰ ξιπάσουν. Ἐοῦ εἶσαι πάντα ταπεινὴ, Πάντα δουλεύτρα σκύβεις. Μ' ὅλα τὰ πλοῦτη ποῦ κρατεῖς, Μ' ὅλο τὸ βίος ποῦ κρύβεις, Γι' αὐτὸ ἀπ' τὰ πῶτα νειάτά σου Ποῦ τὰ φιλοῦν οἱ ἀνέμοι, Ὡς τὰ βαθεῖα γεράματα. Ποῦ τὸ κορμὶ σου τρέμει, Καὶ γέννει κάθε σου κλαδί. Καὶ κάθε παρακλάδι, Μέσα στὸν κόφιο σου κορμὶ Δὲν σοῦλειψε τὸ λάδι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΙΩΜΗΣ

λὼ καὶ τὴν Λα'Ουτά, εἶπεν ἡ 'Ο'Δάλια.
— 'Αλθθία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, συγκεντρώνων τὰς ἀναμνήσεις σου.

— Στὰ χέρια σου, ἐξηκολούθησεν ἡ 'Ο'Δάλια, κρατούσας ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ διακρίνω ἦταν ὅμως μαλακὸ σὰν φτερό καὶ μοῦ χάιδεψε τὸ χέρι.

— 'Ενα φόβο ποὺλί! Θυμαί!..

Καὶ ὁ βασιλεὺς, ὅσον ὠμιλοῦσεν ἡ 'Ο'Δάλια, ἐγούρλωνε τὰ μάτια ἐκπληκτος καὶ φοβισμένος.

— 'Ἐγινε καὶ πάλιν σιωπή.

— Πηγαίνετε νὰ λύσετε τὸν Γκα'Ντούρ, διέταξεν ὁ Μπα'Μπουλό.

— Περιττόν! εἶνε λυμένος! εἶπεν ἡ 'Ο'Δάλια στρεφόμενη πρὸς τοὺς πολεμιστάς, οἱ ὅποιοι ἡτοιμάσθησαν νὰ ἐξέλθουν.

Τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου ἐκυττάζοντο σαστισμένα.

— Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ Νύχι; ἥρωτησεν αὐστηρῶς ὁ κ. Φάμπρ.

Ἡ 'Ο'Δάλια ἐχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Σ' ἐρωτῶ ποῦ εἶνε τὸ φυλακτό!

— Δὲν τὸ λέγω. Εἶνε τὸ μυστικὸ μου.

— Τὸ μυστικὸ σου; Καὶ τολμᾷς;... Γιατί τὸ ἐκλεψες; ποῦ εἶνε;

— ...

— 'Ἐλα, ἀποκρίσου τί τὸ ἔκαμες;

— 'Ἐμενεν ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια πρὸς τὴν γῆν, ἔτοιμη νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα.

— 'Ο'Δάλια, ὑπέλαβεν ὁ Μέγας Λευκὸς 'Αρχηγός. Ξεῦρεις τί κίνδυνον διατρέχεις;... 'Ἐφαντάσθης ὅτι θὰ σὲ ὑπερασπισθῶ; Δὲν ξεῦρεις ὅτι σὲ περιμένει μαρτύριον καὶ θάνατος;

Μαρτύριον!... θάνατος!... Ἡ μικρὴ μαύρη ἀνατρίχασε... Διὰ πρώτην φοράν τῆς ἔκαμε τρόπον ἢ τύχην ποῦ τὴν ἀνέμενε. Καὶ ἔκαμε νεῦμα ἐδυνήρας ἐγκαρτερήσεως.

— Μὰ ἐπιτέλους, ἀνέκραξεν ὁ κ. Φάμπρ ὀργισθείς, νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιτρέψω αὐτὴ τὴν τρέλλα, αὐτὴ τὴν ἀνοησία;... Γι' αὐτὸ σοῦ δείξαμε μετὰ τόση καλωσύνη;... Γι' αὐτὸ ἐκοπιάσαμε νὰ σὲ διδάξουμε, νὰ σὲ περιποιηθούμε, γιὰ νὰ μᾶς προδώσῃς μὴ μῆρα, προδίδουσα τὸν βασιλεῖά σου καὶ τὴν πατρίδα σου; Καὶ γι' αὐτὸ τὸ υἱό μου, ὁ ἀγαπητός μου Τζάκ, εἶχε τέτοια ὑπομονὴ καὶ ἀφοσίωση, γιὰ νὰ γίνῃς ἀχάριστη, ἀνάνδρη καὶ ἀπιστή;

— Φθάνει!.. φθάνει, Κύριέ μου! ἀνέκραξεν ἡ 'Ο'Δάλια.

Καὶ ἡ γενναία κόρη ποὺ ἐδάμασε τοὺς ἀνθρωποφάγους, ποὺ ἔτρεψεν εἰς φυγὴν τὰ θηρία, ποὺ ἀψήφησε τὴν παρυσίαν τῆς φοβερᾶς μαγίσεως, ποὺ ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸ ἡρώϊκόν ἔγκλημα καὶ ναυτοκρυχθῇ ἐνοχος, ποὺ δὲν ὑπεχώρησεν ἐνώπιον οὐδενὸς κινδύνου, — ἐδείλιασε πρὸ τῶν ἀδίκων ὕδρων ποῦ τὴν ἐπλήγωναν εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἐξεροράγη εἰς λυγμούς.

— Νὸ δεθῇ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐδέθη ὁ Γκα'Ντούρ καὶ νὰ μαστιγώθῃ ὡς νὰ ἐμιλήσῃ! εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως.

— Εἰς θάνατον! ἀνέκραξεν ἐν χορῷ τὰ μέλη τῆς Παλάδας.

— Παρακαλῶ πολλοὺ, εἶπεν ὁ κύριος Φάμπρ, νὰ ἀνδραλῇ ἡ κοινὴ δι' ὀλίγας ὥρας. Παραδώσατέ τὴν εἰς ἐμέ. Θὰ τὴν ἀνακρίνω. Πρέπει νὰ ἐμιλήσῃ, νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ. Βασισθῇτε εἰς τὴν ἐπέμβασίν μου καὶ τὴν ἐπιρροήν μου.

— 'Απὸ σεβασμὸν πρὸς τὸν Λευκὸν 'Αρχηγόν, τὰ μέλη τῆς Παλάδας ἔκλιναν τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκαταθέσεως.

— Αὐριοὺν τὸ πρῶν, προσέθεσεν ὁ κύριος Φάμπρ, ἃς εἴμεθα ὅλοι ἐδῶ, διὰ νὰ συζητήσωμεν καὶ νὰ παρασκεύασωμεν τὴν ἀμυναν ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν, οἱ ὅποιοι εἶνε πολλοὺ πλέον ἐπικίνδυνοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι!

— Εἰς θάνατον!.. εἰς θάνατον!.. ἐπανελάσαν μετὰ λύσσα ὅλοι.

Καὶ ὁ Μπα'Μπουλό, μετὰ τὴν ἰσχυράν του φωνήν, ἐκήρυξε τὴν ἀπόφασιν:

— Ἡ δούλη 'Ο'Δάλια καταδικάζεται εἰς θάνατον!

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπῆρε μαζί του τὴν 'Ο'Δάλιαν, ἀποφασισμένος νὰ τῆς ἀποσπάσῃ μετὰ πάντα τρόπον τὸ μυστικόν της. Κατ' ἀρχὰς τὴν ἔπιασε μετὰ τὸ καλὸ.

— 'Ἐλα, 'Ο'Δάλια, πρέπει νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα. Εἰς ἐμέ, ἐμὲ μόνον... Ξεῖρες ὅτι ἐγὼ θέλω τὸ καλὸ σου... Λοιπόν, πέ μου τί τὸ ἔκαμες τὸ φυλακτό;

Ἡ μικρὴ μαύρη, μετὰ τὴν κεφαλὴν ταπεινωμένην, ἐπεβράδυνε τὸ βῆμα καὶ ἔμενεν ὀπισθεν τοῦ κυρίου της.

— 'Ἐλα κοντά μου καὶ ἀποκρίσου.

— Δὲν μπορῶ! εἶπεν ἐκείνη ἱκετευτικῶς.

— Δὲν μπορεῖς; Πῶς γίνεται;... Ἀλλὰ πρέπει! εἶνε ἀνάγκη! Ἐμπρός! Δὲν συναίσθανεσαι τὴν σοβαρότητα τῆς πράξεώς σου καὶ τὰς συνεπείας τῆς;

Πραγματικῶς. Οἱ μαῦροι, προληπτικώτατοι, ἔχον τὴν ψυχραιμίαν των εἰς στιγμὴν ποῦ τοῖς ἦτο τόσον ἀναγκαῖα. "Αν οἱ Ματαμπέλοι τοῖς ἐκήρυττον τὸν πόλεμον, θὰ ἦσαν νικημένοι ἐν τῶν προτέρων. Διότι οὐδὲ θὰ ἐπεχειροῦν κἂν νάντισταθῶν, πεπεισμένοι ὅτι ἄνευ τοῦ φυλακτοῦ κάθε των προσπάθεια θὰ ἦτο ματαία. Ὁ Ντα'Σαγκουὶ δὲν θὰ ὠδήγη τὸν στρατὸν του, ἡ φυλὴ θὰ εὐρίσκετο εἰς ἀποσύνθεσιν, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ἐπωφελούμενος τῆς ἀταξίας καὶ τῆς ἀποθαρρύνσεως, θὰ ἐσφαζε καὶ θὰ ἐλεγγατο ἀκαλόγητος.

Ἀλλ' ἡ ἀπειρία τῆς 'Ο'Δάλιας δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προῖδῃ ὅλας αὐτὰς τὰς συνεπείας. Καὶ ἔμενεν ἀκλόνητη εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Μὴ κατορθώσας τίποτε μετὰ τὸ καλόν, ὁ κύριος Φάμπρ ἔγεινεν αὐστηρῶς.

— Τὸ μυστικόν σου, τῆς εἶπεν, ἐγὼ θὰ τὸ μάθω. Ἀκούς; Πρὶν δὴ σὺ ἡλιος θὰ σοῦ τὸ ἔχω ἀποσπάσῃ. "Αν δὲν μοῦ τὸ πῆς μετὰ τὸ καλὸ, θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ μοῦ τὸ πῆς διὰ τῆς βίας. Μ' ἀκούς;

Δὲν ἀπεκρίθη ἡ 'Ο'Δάλια. Ἐγινε σιωπὴ. Καὶ τὴν ἔλυσε πρώτη, λέγουσα φαιδρῶς:

— Πῶς θὰ χαροῦν ἐκεῖ-κάτω, Κύριε, νὰ σᾶς ξαναῖδουν!...

— Σοῦ λέγω, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Φάμπρ μετὰ μεγαλειτέραν ἀκόμη αὐστηρότητα, ὅτι ἂν, πρὶν φθάσωμεν στὸ σπίτι, δὲν μοῦ τὰ φανερώσῃς ὅλα, θὰ σὲ δέσω, σὰν τὸν Γκα'Ντούρ σ' ἕνα δένδρο καὶ θὰ σὲ κτυπήσω μετὰ τὸν βούρδουλα.

— 'Ἐμεινεν σιωπηλὴ καὶ μετ' ὀλίγον εἶπε μειδιῶσα:

— Ὁ κύριος Τζάκ θὰ χαρῇ πολὺ!..

— Μὰ δὲν ἀκούς λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ κύριος τῆς καταθυμωμένος, ὅτι σοῦ ὁμιλῶ περὶ τιμωρίας, βασανιστηρίων, θανάτου;...

— 'Ἐσιώπησε πολλὴν ὥραν, ἔπειτα εἶπεν ἱκετευτικῶς:

— Δὲν πρέπει νὰ μπῇτε... ἔτσι ἄξαφνα... στὸ δωμάτιο τοῦ κυρίου Τζάκ... δὲν κάνει. Ἡ συγκίνησίς του θὰ ἦταν μεγάλη καὶ μποροῦσε...

— Ὁ υἱὸς μου εἶνε ἀρκετὰ δυνατός. Ἡ χαρὰ δὲν κάμνει κακὸ παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

— Μὰ γι' αὐτὸ σᾶς λέγω ἴσα-ἴσα... ὁ κύριος Τζάκ εἶνε ἀσθενής... ἄρρωστος.

— Ἀρρωστος;... ὁ Τζάκ εἶνε ἄρρωστος;... Καὶ τί ἔχει; Καὶ ἀπὸ πότε;

— Ποῖτες τὸν νοσηλεῖς;... Τί γιαντρικὰ τοῦ κάνουν;... Ἀχ, καταραμένη! Ἐσὺ μοῦ δίνεις τέτοιαν εἰδήσιν;

— ("Ἐπεταί συνέχεια") ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Ἐφερὲν εἰς τὸ κεφάλι μίαν φλάσκαν ἀδειανήν...» (Σελ. 241, στ. β').

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 114ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

[Ἰδε Διάπλ. σ. 1908, σ. 370.]

[ὑποβλημαῖαι Συλλογαὶ δὲν εἰρήθησαν αὐτὴν τὴν φοράν, ἐκτός μίαν ἢ δύο ὑπόπτων, αἱ ὅποιαι, ἐλλείψει βεβαιότητος, συμπεριελήφθησαν. — Διὰ κλοπιμαίας Ἀσκήσεις, αἱ ὅποιαι καιρηγέθησαν ἀποδεξιγμένως, εἰ ἀποστολεῖς των ἐτιμωρήθησαν κατὰ τοὺς ὅρους μας, ἐλαττωθέντος τοῦ βαθμοῦ των. — Ἀσκήσεις ὁρθοῦ τυπικῶς, ἀλλ' ἐντελῶς ἄλντοι, ὅς ἀποτελοῦμεν ἀπὸ σπανιωτάτας καὶ ἀχρήστους λέξεις, ἀγνωστα κύρια ὀνόματα κτλ. ἐθεωρήθησαν ὡς λαμβανόμενα.]

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, αἱ ὅποιαι συνοδεύουν εἰς τοὺς κατωτέρω πίνακας κάθε ψευδώνυμον, εἰς πρῶτος δηλοῖ πόσας ὁρθὰς Ἀσκήσεις ἐστειλεν ὁ διαγωνιζόμενος, ὁ δὲ δεύτερος πόσας ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ ὠραῖαι (εὐφρεῖς, κομψαί, πρωτότυποι κτλ.) Τὸ ἀθροῖμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἢ περισσοτέρων ἐχόντων τὸ αὐτὸ ἀθροῖμα, προηγείται ὁ ἐχὼν τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλῆτερον. Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ ἐντός παρενθέσεως μετὰ τὸ Ε, σημαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον Εὐδμήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες τὴν ἡλικίαν των).

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Πίστις-Πατρις, 15+12 [13Ε]. — (Ἐκτός Διαγωνισμοῦ : Ἐθνικὸν Ἰδεώδες, 15+15 [15Ε]. — Ἰωάννης Π. Ζωγράφος, 15+14 [14Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Φόβος-Εὐφροσύνη, 15+11 [13Ε]. — Πατριωτικὴ Πυργόδεσποινα, 15+10 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Φάρος τῆς Μυτιλήνης, 14+10 [12Ε]. — Αἰγυπία Βασιλοῦς, 15+9 [12Ε]. — Κοραῖς, 15+9 [12Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἀρχὸν τοῦ Πυρός, 15+8 [11Ε]. — Κίρκη, 15+8 [11Ε]. — Ἡρώς τοῦ Μεσολογγίου, 15+6 [10Ε]. — Ἐλιόδα, 15+6 [10Ε]. — Ἰδανικότης, 12+8 [10Ε]. — Πάσχουσα Ἑλλάς, 13+7 [10Ε]. — Θεοδόσιος ὁ Μέγας, 13+7 [10Ε]. — Φῶς τῆς Νυκτός, 13+7 [10Ε]. — Μεταλλογική 'Ονειροπόλος, 14+6 [10Ε]. — Φίφτυ-Τοῦ, 15+5 [10Ε]. — Κύκνος Μυτιλήνης, 13+6 [9Ε]. — Μαργαρίτα Γαῖα, 14+5 [9Ε]. — Μενέλαος Πετρίδης, 12+6 [9Ε]. — Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 12+6 [9Ε]. — Ἡμερὰ τῆς Ἐλευθερίας, 13+5 [9Ε]. — Ἐλένη Θ. Μητσόπουλος, 13+5 [9Ε]. — Περιπατητὴς τοῦ Σερφί, 14+4 [9Ε]. — Ἀρχιμέδωνος Ζεύς, 14+4 [9Ε]. — Ἀριστοκράτης, 12+5 [8Ε]. — Γρηγόριος ὁ Πέμπτος, 12+5 [8Ε]. — Δοξαμένον Εἰκοσιεῖνα, 13+4 [8Ε]. — Νίνα Ἀλαφούζου, 13+4 [8Ε]. — Ἀσὺν τῆς Ἰωνίας, 12+4 [8Ε]. — Ταπεινὸς Κύριος, 10+5 [7Ε]. — Ἰωνικὴ Ἀῖα, 10+3 [6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Θανμάστρια τοῦ Βεροῦδάνη, 8+4 [6Ε]. — Πρίγκιψ τῶν Λαῶν, 8+3 [5Ε]. — Ναβαρχος τῆς Σαλαμίνας, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Διαφροσενά-νομιον Ἀρμα, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Εὐανθία Μ. Δουκάνη, 15+8 [11Ε]. — Κιέριον ὁ Ρωμῆος, 15+7 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Νάρκη, 14+7 [10Ε]. — Ἀπελευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας, 15+6 [10Ε]. — Ἑλληνικὴ Αἴγλη, 15+6 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός, 13+7 [10Ε]. — Ἐνθουσιώδης Ἑλλην, 14+6 [10Ε].

[10Ε]. — Κωνσ. Α. Χρυσόφης, 14+6 [10Ε]. — Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις, 14+6 [10Ε]. — Εἰκοσιτὴ Πέμμη Μαρίου, 13+6 [9Ε]. — Στοιχειώμενος Βασιλῆας, 13+6 [9Ε]. — Χουσοκόμης Ἀπόλλων, 13+6 [9Ε]. — Χιανὸς Λιμὴν, 14+5 [9Ε]. — Μενεξεδένιον Μανουκεῖον, 15+3 [9Ε]. — Μπουμπουλῖνα, 12+6 [9Ε]. — Σείριος, 12+6 [9Ε]. — Ἐπουράνιος Βίος, 15+3 [9Ε]. — Ἐθνικὴ Ἐνδυμασία, 11+6 [8Ε]. — Δύναμις τοῦ Πνεύματος, 11+6 [8Ε]. — Ἀράχη, 11+6 [8Ε]. — Μεξίκανδος Κόμη, 13+1 [8Ε]. — Ἐλεύθερος Ἑλλην, 13+4 [8Ε]. — Μαγεμένο Κῆμα, 15+2 [8Ε]. — Ἀλέξανδρος ὁ Υψηλάντης, 11+5 [8Ε]. — Μικρὸ Διαβόλιον, 10+6 [8Ε]. — Ἀτρώμιος Γυμνασιόπουλος, 13+3 [8Ε]. — Σμυρναῖος, 14+2 [8Ε]. — Μαγεμένο Λατινίδι, 10+5 [7Ε]. — Σουφραζέτ, 12+3 [7Ε]. — Στοιλοκαῖς Ἡμιθέος, 13+2 [7Ε]. — Ἐανθὸ Ἑλληνοπόλου, 8+6 [7Ε]. — Ἀγκάθι, 9+5 [7Ε]. — Δόξα, 10+4 [7Ε]. — Μικρὸς Μουσικός, 10+4 [7Ε]. — Χαλαρός Κόσμος, 8+5 [6Ε]. — Γλυκὸ Χαμόγελο, 8+5 [6Ε]. — Διαφάνης Ἀάνου, 9+4 [6Ε]. — Κορυδαλὸς τῆς Ἀλβανίας, 10+3 [6Ε]. — Φιλόπαρις Σμυρναῖος, 10+3 [6Ε]. — Μ. Σ. Παρασκευαΐδου, 10+2 [6Ε]. — Χιόνι τοῦ Ταϊγέτου, 10+2 [6Ε]. — Ροβεσπιέρος, 8+3 [4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Ἀντώνιος Γ. Καρυωνιάτης, 7+3 [5Ε]. — Μάκος Ἀδελφός, 8+2 [5Ε]. — Ἑλλην Μακαρονομάχος, 7+2 [4Ε]. — Γ. Δουβλίδης, 8+1 [4Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀντώνιος Ι. Κυριακίδης, 15+11 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Μαρία Ν. Οἰκονομοπούλου, 15+10 [12Ε]. — Μυροβόλος Χαραυγὴ, 15+9 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀρχαῖος Ἑλλην, 14+9 [11Ε]. — Ἐλευθεριώδης Σημαία, 15+8 [11Ε]. — Μέγα; Ἀλέξανδρος, 14+8 [11Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ : Κωνσ. Ρένος, 13+8 [10Ε]. — Γλυκεῖα Ἐλευθερία, 13+8 [10Ε]. — Ἐθνικὸς Ὑμνος, 14+7 [10Ε]. — Χρῆστος Ροδοστόλος, 15+6 [10Ε]. — Ναυτοπαῖς τῆς Θουρίας, 15+6 [10Ε]. — Βασιλεὺς ὁ Βουλγαροτόνος, 14+6 [10Ε]. — Ρίτα Κοκκωνῆ, 13+7 [10Ε]. — Ἀθήναιος Ἀ. Κλεόπας, 13+7 [10Ε]. — Ἐλένη Σ. Βασιλείου, 13+6 [9Ε]. — Κωνσ. Θ. Μητσόπουλος, 13+6 [9Ε]. — Μενεξεδένιον Ὀνειρο, 11+5 [9Ε]. — Ριζοσπάστης, 14+5 [9Ε]. — Ἀμφιγύνη, 15+4 [9Ε]. — Ἰσμήνη Α. Κακούρη, 12+6 [9Ε]. — Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας, 12+6 [9Ε]. — Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ, 13+5 [9Ε]. — Ἀρμα τῆς Καρδίας, 12+5 [8Ε]. — Νιόβη Πιπινῆ, 11+5 [8Ε]. — Ναυτίλος, 12+4 [8Ε]. — Μικρὸς Δόγης, 10+5 [7Ε]. — Καρδανιόλεον, 10+4 [7Ε]. — Γεώργιος Θεοδοσίον, 9+3 [6Ε].

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαχὰ τοῦ μικροῦ Τοῦτο, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ ἕνα ὀρεϊλέτην της, κατακουρασμένη λέγει: — Ἀχ! ἂν μοῦ χωροῦσθε περισσότερὰ, ὅς τοῦ ἔκαμα ἀγωνίαν.

Καὶ ὁ Τοῦτος: — Δὲς του, μαχὰ, καὶ ἄλλα, καὶ κάμε του! Ἐστῆθι ὑπὸ τῆς Ἀνεμῶνης τῶν Πατησίων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὸ Πλοῖς-Πατρίς ἐνέγραψε τὴν ἀπ' ἀριθ. 17 συστηθεῖσαν ἀπορὸν διὰ μίαν τριμηνίαν τοῦ 1909. Εἰς τὸν:

Χαίρω πολὺ, Ἐνθουσιώδη Κύριε, ποῦ ἀπεράσεις νὰ μοῦ γράψῃς ὑπερ' ἀπὸ τὸσον

καίρον. Πῶς ἐπῆγαν λοιπόν αἱ ἐξετάσεις; Αἱ λύσεις σου φθάνουν τακτικῶς.

Εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς φροντίδας καὶ τὰς ἐνεργείας, Διαφροσενῆς Σημαίας. Ναί, ὁ περὶ σὺ ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομητής. Δὲν ἀμφισβῆλλω ὅτι ἂν εἶχες καταλλήλοτερον ἔδαφος, ὅς ἔκαμες θαύματα.

Ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη. Παλλάς, καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Εὐχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὰς Σπέτσας. Δὲν τὸ πιστεύω ὅμως ὅτι θὰ τὸ ριξῇς ὁλωσδιόλου εἰς τὴν τεμπελιάν!

Μικρὸ Κοπηλάτι, σὲ συγγαίρω διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις. Τάποτελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων θὰ τὰ ἰδῇς πολὺ γρήγορα. Γράψε μοι τώρα ποῦ ἡσύχασες.

Ἑλληνικὴ Σημαία, εὐχομαι περαστικὰ. Τὰ κοριτσάκια τοῦ κ. Φαίδωνος σ' εὐχαριστοῦν πολὺ διὰ τὰς ζωγραφίαις καὶ τὰ ὠραῖα λογάκια. Εὐχαριστῶς ἐκ μέρους μου τὸν καθηγητὴν σου, ὁ ὅποιος ἐκτιμᾷ τὸσον τὸν περικλινόντα, ὥστε θὰ τὸ συστήσῃ εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα ποῦ διδάσκει.

Ἀκούε ἐκεῖ, Ἰωάννα Ἀδελφ. Εὐτυχία μου θὰ εἶνε νὰ μοῦ γράψῃς κάποτε-κάποτε ὅσας εὐρίσκεις καίρον. Ἐννοῶ ὅτι τώρα ἀλλάζεις ζωὴν καὶ αὐτὸ δὲν ἐμπορεῖ νὰ γίνεταί συχνά. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον νὰ μὴ θυμᾷσαι.

Ἐ, βέβαια, μὴ ψυχρολουσία, μετὰ ἀπώλειαν καπέλλου, εἶνε ἀρετὴ ὁυσία διὰ τὴν πατρίδα, Ύπερασπιάς τοῦ Ἐθνους. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρόν, δηλαδὴ διὰ τὴν ἡλικίαν σου. Διότι ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃς, ὅς σοῦ ζητηθοῦν πολλὰ μεγαλῆτερα, καὶ ἴσως ἡ μεγίστη...

Παροδόνικ 'Ονειρον, θερμότητα συγγραφῆς διὰ τὰς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου. Τὰ κουφέτα δὲν ἦλθαν ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Καὶ στὰ δικά σου!

Σὲ συγγα

(ὁ ἀριθμὸς σου εἶνε 275) Ἐργονον Αὐτοκρατορίας (ἔστειλα τὸν τόμον· εὐγέ σου! ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις) Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἔξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 14 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἑπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

293. Λεξιγραφος

Τρία μόνον γράμματα
Γαλλικά ἐνὼν,
Καὶ ἄγαν ἐνδοξον
Οὕτω φανερόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδριώτη

294. Στοιχειόγραφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ.

Πόλις εἶμαι τῆς Ἑλλάδος
Ὅπως ἔχω ἂν μάριση;
Τῆς ἀρχῆς μου καὶ τοῦ τέλους
Ἐὰν τώρα μὲ στερήσης,
Καὶ τὰ γράμματα ποῦ μένου
Ἐὰν τ' ἀναγραμματίσης,
Ἄλλην πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Παρειθὺς θὰ σχηματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδόρου Δ. Θεοχάρη

295. Δημῶδες Αἰνίγμα.

Σκουτέλι, παλαιοκρούτελο
Στὸν τοῦχο κρεμασμένο

Ἐστάλη ὑπὸ Ρήγα τοῦ Φερραίου

296. Γωνία.

+	*	*	*	*	=	Βασιλεὺς τῶν Θηδῶν.
*	*	*	*	*	=	Ἀρχαία Βασιλισσά.
*	*	*	*	*	=	Γλύπτης διάσημος.
*	*	*	*	*	=	Σημεῖον τῆς σφαίρας.
+	*	*	*	*	=	Νῆσος Εὐρώπης.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Πέρσην Βασιλέα.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαΐδου

297. Ἐπιγραφή.

Τ Η Ν Α Δ Η Θ Ε
Σ Ι
Ω Α
Φ Ν
Σ Γ Α Ν
Ο Ρ
Ρ Ο
Π Ε Δ Ι Ε Σ Ο Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

298—300. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ζώων.

- 1.—Ἡ Ἑλλάς ὅλη μακαρία χώρα.
- 2.—Ὅσον οἱ Μηδικοὶ ἐφημίσησαν, οὐδεὶς ἄλλος πόλεμος.
- 3.—Μανθάνω ἑλληνικά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτῶς τῆς Νυκτός

301. Ἀκροστιχίς.

Τάριχά τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μουσικὸν ὄργανον:

- 1, Πέρσης βασιλεὺς. 2, Πτηνόν. 3, Ζῶον ἄγριον. 4, Ὅρος τῆς Θεσσαλίας. 5 Ὁ αἰσθητικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενεὺς Ἰδεωδους

302. Φωνηεντόλιπον.

*- μδν - δχν - μδνς - δτ - νμ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλιᾶ Χανούμ

303. Γρίφος.

Ἄς 3Τ τῖ τῖ χ' 1
τῖ τῖ
τῖ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑμνου τῆς Κρήτης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 23 καὶ 24.

225 Μαινὰς (μὲν, ἄς.)—226. Δράξ-Θράξ.
—227. Κριός-κόρις.

228. ΚΑΛ-ΔΙ-ΚΡΑ-ΤΗΣ 229. Π

ΔΙ-ΧΑ-ΝΟΣ ΔΡΑ
ΚΡΑ-ΝΟΣ ΤΡΩΑΣ
ΤΗΣ ΣΚΙΠΙΩΝ

230. Μένανδρος— ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Ἀνδρος = μὲν + ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

("Ἐπος—πῆ)=ε+(λάθος—ὀδός)=λα+(ὄσιος—ὀδός)=δς=MENEΛΑΟΣ.—231. ΑΔΡΙΑΝΟΣ-ΑΙΣΧΙΝΗΣ (Ἀθῆναι, Διογένης, Ρά-Σον, ἸνναΧος, Ἀλφειός, Νοήμων, Ὀμογε-νής, Σέλευκος.)—232. Κάλλιον νὰ ζῶ μὲ τὰ θεριά, παρὰ νὰ ζῶ μὲ Τούρκοις.—233. Εἰς οἶονός ἀριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάσης (εἰς ἴον Ὀσσα-ρ' εἰς τοσ-ἀμὴν ἐς-θε περὶ πα τρίς.)

234. Ἀριστείδης (Ἀρης, τί, δις.)—235.

Πιρόγα (πῖ, ρῶ, γᾶ.)—236. Ἀρίων-Ὠρίων.

—237. Τὸ γράμμα Η.

238. Σ 239 Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ

Υ Π Ο τοῦ Σ:

Ε Λ Α Τ Η Ο -ΠΟ-ΣΟΣ

Α Ν Δ Ρ Ε Α Σ ΠΟ-ΣΟΣ

Α Μ Α Ρ Τ Ω Λ Ο Σ ΣΟΣ

Π Α Γ Α Σ Η Τ Ι Κ Ο Σ 240. ἭΤα,

ἄΧρις, ἰΜας, ὑΠὸ, ἈΣήρ, ἰΤέα=τχ-μ-πστ =Ταχὺ μὴ πίστευε.—241. ἸΘΑΚΗ (Ἰλιάς, Θύμος, Ἀργος, Κόπος, Ἡμέρα.)—242. Ὁ-ποιος ἀνακατὸνεται μὲ τὰ πῖτερα, τὸν τρῶν ἡ κόττες.—243. Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σω-θήσεται (Ω ὑπὸ μῖ ν ἄς-εἰς τέλος σω-θ' εἰς ετε)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 14 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 6, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10

Τόμος 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

Τόμοι 8 οἱ ἐξῆς: 1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1908)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

"Ἀδετος φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικ. 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

"Ἀδετος φρ. 7. Χρυσόδ. φρ. 10.

Τόμοι 3: τῶν ἐτῶν 1906, 1907 καὶ 1908, ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

"Ἀδετος φρ. 8. Χρυσόδ. φρ. 10.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τῆς ἐκτύπωσιν τῆς νέας τα-νίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αφίχθεσσα ἐν Ἀθῆναις χαιρετῶ ἅπαντας διαπλαστικὴν κίνησιν αὐτῆς, ἐρωτῶσα φίλους συναδέλφους τίνι τρόπῳ θὰ δυνηθῶ νὰ γνωρίσω αὐτοὺς.

Αἰγυπτία Βασιλόπου. (Θ, 247)

Μελαχροινὸ Σμυρνοπόπουλο, ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.—Ριγολέττε μοὶ ὁρεῖλατε ἐν τετραδίων Μ. Μυστικῶν.

Ἀνοικτόκαρδος Ἀροακιάς. (Θ, 248)

Ριγολέττε νὰ σοῦ ζήτησῇ ἡ παχουλὴ ἀνεψοῦλα. Πόσον ὁμοιάζει τοῦ Νιόντου τοῦ Κόκκινουτρίχη!!!—Τηλεγραφόβυλο.

(Θ, 249)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδιδόντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παίδων“.

Ὁ „Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης“ (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτον πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφο-ρᾶς, φρ. 0,60.

Δεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν,

Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15

Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—

Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—

Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰ-κόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιή-ματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρετιοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὑπὲρ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρσιδίου, φρ. 0,60.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἐκαστον δο 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δο. 10.